

[Rosing.]

er for nye arbejdspladser som følge af befolkningsstigningen, og de vanskeligheder, det grønlandske fiskeri er ude i. Det umiddelbare spørgsmål fra min side må blive: hvordan agter regeringen at løse disse to blandt flere andre meget aktuelle problemer i dagens Grønland?

For det grønlandske hovederhverv, fiskeriet, er det meget beklageligt, at landsrådets og fiskersammenslutningens ønske om en nødvendig udvidelse af fiskerigrænsen ikke er færdigbehandlet i EF dels på grund af, at det efter vor bedømmelse af de faktiske forhold er umuligt at lave et fælles oplæg for de tre forskellige landsdele, Grønlands, Færøernes og Danmarks specielle interesser, dels fordi et sådant vidtgående ønske ikke er i overensstemmelse med EFs fiskeriinteresser.

Jeg skal i al korthed redegøre for baggrunden for det grønlandske ønske om en vidtgående udvidelse af fiskerigrænsen, nemlig fra 12 sømil til 110 sømil for de nordligere liggende havområder og til 50 sømil for de sydligere liggende. I mange år har torskefiskeriet været det bærende grundlag for fiskeriudviklingen i og dermed også eksportproduktionen fra Grønland. I dag kan vi nærmest afskrive torsken på grund af forværringen af de klimatiske forhold. Har vi så andre fiskearter til erstatning for torsken? Rejer i de åbne og isfrie havområder og den omdiskuterede laks, der optræder i 2-3 efterårsmåneder, hvor vi i Grønland kun kan fange den.

Skal man beskytte eksistensgrundlaget for fiskeriet, så er det rejefelterne, man skal beskytte. De inderste rejefelters stabilitet afhænger meget af de felter, der ligger uden for fiskerigrænsen, netop dér, hvor udenlandske fiskerifartøjer, der efterhånden er omstillet til rejetrawling, opererer og praktisk talt kæmmer felterne. For enhver må det være klart, at Grønland ikke ligger på samme breddegrad som Bornholm, men geografisk er placeret ved eksistensmulighedernes grænse mod nord og derfor må behandles fiskerimæssigt anderledes. Tillige sker arktiske fiskearters kønsmodning meget senere end de samme fiskearters, der lever i de sydligere liggende havområder. Tænk på, at vi ikke kan leve af at klippe hinanden, når vort eksistensgrundlag er ødelagt, således at vi udelukkende lever af

socialhjælp. Dette skulle ikke være meningen.

Jeg vil derfor på mine landsmænds vegne og for at sikre vort eksistensgrundlag kræve for det første, at regeringen forstår vores alvorlige situation, og for det andet, at den over for EF bliver talsmand for at gennemføre det grønlandske ønske, sådan som det er foreslået. Det må erkendes, at andre nationer allerede har udtrykt ønske om en udvidelse af deres fiskerigrænse op til 200 sømil. I dette ønske er biologerne på vores side, ikke mindst når det drejer sig om bevarelsen af fiskebestanden. Historien har også vist, at vi mennesker altid reagerer for sent, når det gælder bevarelsen af visse dyrearter, som har betydning for menneskelig eksistens.

Det andet spørgsmål er, at den laksekvota, 1.100 t, som Grønland har fået tildelt, må og skal forhøjes betydeligt, så vore fiskere, efter at torsken er forsvundet fra kysterne, også må have nogle tiltrængte indtægter af dette fiskeri. Dette tal, 1.100 t, er gennemsnittet af 3 års laksefangst, hvor grønlandske fiskere for 3-4 år siden havde primitive fangstredskaber, som sattes ud fra land. Tillige havde man deroppe ingen erfaring for, hvordan man bedst og mest effektivt kunne opnå de bedste resultater ved dette fiskeri. I dag er det noget andet med hensyn til fangstredskaber og fangstteknik. Laksen er også blevet den eneste indtægtskilde for mange fiskere, som ikke har kuttere, der kan trawle rejer, selv om laksesæsonen er så kort som 2-3 efterårsmåneder.

I den anledning har jeg nu ikke andet at gøre end at kræve, at regeringen også arbejder for at forhøje vor kvota mindst med 50 pct. Sidste års laksefangst, som sluttede lige i begyndelsen af højsæsonen, pegede jo på, at bestanden langtfra er reduceret. Det må huskes, at vi grønlandere endnu ikke foretager fjernfiskeri, men nødvendigvis må operere i vore lunefulde, kolde og farlige farvande, og at vi efter en gammel tradition må udnytte enhver sæson fuldt ud.

I forbindelse med statsministerens udtalelse om behov for nye arbejdspladser vil jeg gerne stille et spørgsmål til Grønlandsministeren om, hvilke tanker regeringen har med hensyn til etablering af nye arbejdsmuligheder i Grønland. Der er nemlig i høj grad behov for sådanne.